

Indenrigsminister. Nu har vi for Tiden den højtærede Indenrigsminister, og da han jo støttes fra alle Sider, troede jeg, han kunde sidde saa længe, at han fik Tid til at skaffe os nogen Statistik. Kan han det, saa skal jeg villigt trække mig tilbage og ikke nævne Statistik mere her.

Det var om det. Men saa tilføjer Ministeren: „Der er ogsaa — og det tror jeg, det ærede Medlem har mærket — overfor meget af det, han siger, en Erkendelse af, at der er noget rigtigt deri, men jeg tror, at han i Dag anvendte det paa et ganske urigtigt Sted, thi der har ikke været nogen Lejlighed, hvor disse særlige statistiske Forhold har mindre at betyde end netop overfor det, vi her taler om.“ Saa? Det var mærkeligt. Lidt længere nede tilføjer saa Ministeren: „Det er ikke i de Kommuner, hvor man sidder med en lille Indtægt, fremskaffet ved Landbrug, at Kaarene er særlig vanskelige i Øjeblikket. Det er meget rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at disse Kommuner overfor andre Statsopgaver er vanskeligt stillede og maa ske behandles uretfærdigt, men overfor dette Forhold er de som sagt slet ikke særlig vanskeligt stillede. Nej, de Kommuner, hvor Vanskelighederne er, er ofte dem, hvor der netop er stor Rigdom og stor Fattigdom Side om Side.“ — Naa, hvorfor hjælper de rige ikke de fattige? Det kan jeg ikke forstaa. Men dersom der er Kommuner, der gennem Aaringer har haft meget ringe Skatteevne og store Byrder at bære, er det saa ikke værre for dem end for dem, der har stor Rigdom og skal hjælpe de fattige fra 1. November 1915 til 1. November 1916? Jeg kan ikke se rettere. At Staten tager sig af den Sag — ja det bliver den jo næsten nødt til. Men det er mig ufatteligt, at de rige ikke nok kan hjælpe de fattige over et Aars Trang, naar der er Kommuner, hvor Skatteevnen er og i Aaringer har været overordentlig stærkt anspændt. Jeg kan ikke begribe det. Det er blot det, jeg gerne vil have frem, at vi maa have en virkelig Undersøgelse af, hvordan Skatteevnen er, og hvilke Krav der stilles til Skatteevnen i Kommunerne, og der er da særlig de 4 Punkter, jeg har fæstet min Opmærksomhed ved: Lærerlønningerne, Alderdomsunderstøttelsen, Fattigvæsenet og Tilskud til Hjælpekasserne. Kan Kommunerne bære disse Byrder og udrede, hvad der skal til, til Fuldkommenhed, saa kan de virkelig ogsaa bære deres Udgifter til andre Formaal.

Klaus Berntsen: Paa dette noget sene Tidspunkt af Forhandlingerne skal jeg indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger overfor de Udtalelser, der faldt umiddelbart efter mit Foredrag ved Mødets Begyndelse i Dag fra den højtærede Indenrigsminister og fra det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad). Jeg plejer ellers at svare straks i korte Bemærkninger, men jeg havde ikke Fortrykket af Ministerens Tale ved Haanden i Formiddags og heller ikke det Bind af Rigsdagstidende, som det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds benyttede til at citere en Udtalelse af mig fra 1902, som skulde staa i Modsætning til mine Udtalelser her i Dag. Nu har jeg begge Dele og skal derfor tillade mig at gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg havde udtalt, at der fra Ministerens Side paa Forhaand var sikret Tilslutning til denne Sag fra Socialdemokraterne. Ministeren erklærede, at det ikke var Tilfældet, og hans Erklæring faar selvfølgelig staa til Troende. Ministeren sagde, at han havde fulgt et Vink, min Meningsfælle det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) gav ved Finanslovens første Behandling, da han udtalte, at Ministrene bør i alle Sager tage Initiativet og fremstille deres Anskuelser om de forskellige Forhold. Men saa er det saa meget mere beundringsværdigt, at den højtærede Minister har været saa heldig paa en Prik at træffe, hvad Socialisterne uden Indsigelse mod nogen enkelt Bestemmelse i Lovforslaget har kunnet tiltræde (Afbrydelse). Ja, jeg har ikke hørt nogen Indsigelse mod dette Lovforslag fra de Herrers Side. Har de nogle Indsigelser, har de skjult dem mærkværdig godt. Det, jeg har hørt, har bekræftet, at alle deres Ordførere har været fuldt ud tilfredse med Indholdet af det foreliggende Lovforslag. Hvad der er sket paa Buntmagerloftet, vedkommer ikke os, og det kan jeg selvfølgelig ikke komme ind paa her.

Ministeren mente, at jeg havde gjort ham Uret med Hensyn til at citere de Udtalelser, han fremsatte i sit første Foredrag i Gaar angaaende Ansvar for, hvad der vil ske, hvis den videre Behandling af denne Sag ikke slutter med et godt og heldigt Resultat. Jeg vil nødig gøre den højtærede Minister eller noget andet Menneske Uret. Men nu er det saa heldigt, at jeg har Fortrykket af Ministerens Tale for mig, og deraf ser jeg, at Ministeren har talt om